

DESIRÉE STATTIN
DRAKENBERG

CAROLA
HÄGGKVIST

JAG ÄR
CAROLA

DEL 1. FRIGÖRELSEN

BOKFÖRLAGET FORUM

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Carola Häggkvist och Desirée Stattin Drakenberg 2026

Omslag Michael Ceken

Inlaga Gyllene Snittet bokformgivning AB och Per Lilja

Foto framsida Kjell Thylander

Foto baksida Jimmy Backius

Tryckt hos Livonia Print 2026

ISBN 978-91-37-50503-9

*Till
mamma och pappa.
Jag älskar er,
för alltid.*

INNEHÅLL

Förord 11

KAPITEL 1

Vägen tillbaka till frihet

Sju brudar och en Pontiac på Gotlandsäventyr	35
Rå missionär i gospelrockens tjänst	49
Kapten Häggkvist	57

KAPITEL 2

Min lyckliga barndom

En kärleksbrunn att ösa ur	64
Pappa hade tid	69
Musiken i mitt hem	76
En oäkting på Södermalm	80
"Annars skjuter jag er"	90

KAPITEL 3

Scenen blir min

Skolans roligaste timme	95
Simhopp eller sång	102
Uppläxad i skolan	110
Mötet med Jesus i Transtrand	114
Ett profetiskt tilltal	126
Vinst med Elvis på Södra Teatern	130

KAPITEL 4

Genombrottet

"En tjej som verkligen är en tjej"	139
Första demosången	145
För bra meriter för gymnasiet	148
Lasse Holm eld och lågor	153
Främling	161

Malmö den 26 februari 1983	169
Stjärna över en natt	180
Pappa Jan blir vd	186

KAPITEL 5

Rekord på rekord

I München utan scenkläder	193
Vart tog festen vägen?	200
Extrapoliser i Hede	206
Från Jesus till Tommy	218
Redan i full blom	222

KAPITEL 6

Steg för steg på egna ben

På väg bort från Bert	226
Den stora guldfesten i Skara	237
På G med en Wahlgren	241
Trippeldate i Kalifornien	253

KAPITEL 7

Runaway

Fri att välja	277
"Hon är stark, Carola, det syns!"	288
I väntan på Bee Gees	298
"She's really famous over there"	307
Poliseskort till gospelkyrkan	317
Sju varv runt Jerikos murar ... och ett extra varv åt andra hållet	325
Punkare och äldre med knut i sitt hår	332
"Älskar du oss?"	338

KAPITEL 8

Väckelsevågen

Kärlek med grumliga motiv	342
Förlovning med röd varningstriangel	346
Berusade i den helige ande	351
Bara vi gifter oss så blir det nog bra	359
En blomma som trotsigt sträcker sig mot ljuset	368

Drevet fortsätter	382
Bröllop med 4 000 gäster	388
Mycket mer att ge	396

KAPITEL 9

Stormvinden vinner

Rysaren i Eurovision	398
Ädla motiv med tumult i Albanien	413
”Vi ska ta det”	425
Flykten från en stalker	429
Brevet från pappa förändrade allt	433
En ny tid i Kapstaden	438

KAPITEL 10

Sound of Music

Den gyllene medelvägen	447
Do-re-mi och stenhård turné i klubbssverige	453
Det svarta hålet i Strömme Hill	465
En hemlighet larger than life	472
Ansiktsförslamningen	480

KAPITEL 11

Amadeus

Som om vi alltid känt varandra	484
Amma i New York	492
Ett ögonblick i sänder	501
Himlen i min famn	509
En bal på slottet som aldrig blev av	519
Ledig	524
Tack	529

Appendix

Carola – en kronologi	549
Diskografi	562
Filmografi	574
Bildrättigheter	575

Förord

Främling, vad döljer du för mig?

Tiden står still och luften vibrerar. I begynnelsen var Ordet ... och just de här orden har förvandlat mitt liv och blivit ett med mig. Toner-na brinner lika starkt nu som då. Segerslutgesten är ett utropstecken för att ha övervunnit det som är förgängligt, en brygga mellan himmel och jord.

Främling.

Den förändrade mitt liv över en natt i Malmö för mer än fyrtio år sedan. Jag kände mig upptäckt redan då, visste vart jag var på väg men hade ingen aning om hur resan skulle bli eller vad som väntade när jag sjöng om främlingen som döljer något i sina mörka ögon.

Det övertygande gitarriffet som leder till versen i moll slår an en kraftfull ton. När refrängen blommar ut i dur träffar den en källa som aldrig verkar sina, med hopp, glädje, tro och kampvilja. Precis så har mitt liv svängt mellan moll och dur. Och som Mona Lisa har sitt leende, gömmer också jag en hemlighet.

Jag har sjungit och omskrivits, förtalats och hyllats, älskats och älskat, gjort gott och tagit fel beslut, men alltid försökt mitt bästa och rest mig igen.

Jag är inte vad jag gör, eller vad andra tror att jag är. Jag inte bara

var – jag är. När Mose stod framför den brinnande busken och frågade Gud efter hans namn blev svaret: *Jag är den jag är*. Århundraden senare återkom samma ord hos Jesus: *Jag är*. Två små ord med svindlande kraft. För mig handlar de om det som finns djupare än våra roller, prestationer och allt det som andra människor, och även vi själva, lägger på oss. Det finns något i oss som inte kan ägas, och vars värde inte behöver bevisas.

Jag har varit många saker i människors ögon genom åren. Men under alla bilder och berättelser finns fortfarande ett jag som är. Det tror jag gäller oss alla. Vi är, i nuet och i framtiden, evighetsvarelser i flera färger.

Jag ser namn i olika färger. Mitt eget ser jag som ett prisma som skiftar färg i ljuset av vilken ton och musik jag sjunger. Namnet Carola fick jag av min pappa. På en marknad i Sydafrika i början av 2000-talet fick jag berättat för mig att namnet är en feminin form av det latinska namnet Carolus och en variant av det engelska Carol och betyder fri kvinna, glädjesång. *Free woman, Song of joy*.

Det här är en bok om den dyrbara friheten. Om att kunna stå fast i både dur och moll. Att inte bli ägd. Det var så jag blev till, av kärlek, och jag blir alltmer övertygad om att där bortom himlen finns en evighet.

Upptäck den här med mig.

Jag är Carola.

Vägen tillbaka till frihet

SJU BRUDAR OCH EN PONTIAC PÅ GOTLANDSÄVENTYR

Jag flög, jag nästan poppade, som om tusen miljoner bubblor skjutit upp mig mot himlen. Jag hade suttit fast som i ett skruvstäd och nu lämnade jag alla brustna drömmar nere på jorden. Jag badade i frihet. I lycka. Det pirrade i hela kroppen som på en förälskad tonåring fast jag egentligen var trettiofyra. Jag skulle flyga i nästan två år, så lätt var jag.

I mitten av januari 2000 klev jag ur en relation som jag hade tampats med i tretton år. Jag tillät mig själv att lämna den. Det var inget lätt val, men det var nödvändigt. För mig och mitt hjärta. Det vet alla som skiljer sig, att steget är stort. Min tro gjorde det ännu större. Vi hade lovat varandra i nöd och lust. Jag visste vilken tolkning och syn många inom kyrkan har på skilsmässa, men jag kunde inte fortsätta leva i en relation som till slut blev mer lögn än sanning. Och när orden var uttalade och steget taget fylldes jag av sådan oerhörd lättnad och en övertygande känsla av befrielse.

Alldeles för länge hade andra bestämt över mitt liv. Ibland kanske besluten var fattade med mitt bästa för ögonen, men oftast med någon annans vinning i fokus. Vem jag var och vad jag ville tog man inte alltid hänsyn till.

Nu låg framtiden där och glittrade som daggen i gryningen, känslan var som att köra nercabbat med musiken på högsta volym – jag var redo för nya äventyr.

Våren 2000 var en enda lång radikal frigörelse. Bit för bit tog jag över skutan som var mitt liv, min tid här på jorden. Jag tog mig äntligen rätten att bestämma över mig själv och mitt liv. Jag är modig, ärlig, busig och spontan. Nu kunde jag vara det fullt ut. Min positiva tro på livet var större än rädslan för hotet om att hamna i helvetet om jag skilde mig. Det var för tidigt för mig att gå runt som levande död.

”Man borde skaffa sig en fet amerikanare”, sa jag och bläddrade bland annonserna.

”Ja! En *Thelma & Louise*-bil”, sa Sofie entusiastiskt.

Sofie Widlert har en egen frisersalong mitt i Stockholm, Soul & Co. Vi lärde känna varandra på galan Toner för miljoner ett par år tidigare. Hon skapade håruppsättningarna för oss artister och vi klickade direkt. Jag fick en löstofs inför numret där jag gjorde U2:s hitlåt *Pride (In the Name of Love)* som är ett av mina mest uppskattade liveframträdanden på tv någonsin. Jag var fri, jag gjorde en älskad rocklåt och jag gjorde den riktigt bra. Det kokade i Globen och stämningen var intensiv. Publiken var med hela vägen och den flera tusen personer stora kören kom in i refrängen, och tillsammans sjöng vi de kraftfulla orden ”in the name of love, what more in the name of love, in the name of love, one man in the name of love”. Efteråt blev jag stoppad på stan flera gånger av folk som hade sett framträdandet på tv och som ville säga hur bra de tyckte att det var.

Sofie gillade det också, sa hon, men hon var samtidigt oerhört nervös

Det var för tråkigt
för mig
att gå runt
som
levande död.

för att tofsen skulle lossna och flyga iväg som ett litet marsvin över scenen, särskilt när jag fick feeling, slängde med håret, stampade med fötterna och rörde mig till musiken. Men tofsen satt kvar och vi blev ett team.

”*Thelma & Louise*-bil, vad är det?” undrade jag.

Jag hade inte sett filmen *Thelma & Louise*, men jag var på gång. Jag ville samla ihop vänner, ha kul, dra iväg någonstans! Dansa! Bejaka livet!

”Två coola kvinnor som åker ut i öknen i en gammal amerikanare. Du måste se den, den är fantastisk!”

”Som videon med LeAnn Rimes när hon står på bardisken och sjunger *Can’t Fight the Moonlight*? I *Coyote Ugly*?”

”Ja, exakt!”

Sofie är ingen tjej med smuts under naglarna, snarare läckert lack ovanpå. Vi är olika men har väldigt kul ihop. Hon och hennes syster Marie, som jag senare skulle jobba ihop med i flera år, är härliga tjejer som älskar musik, livet, mode, manikyr och guldkant. De är uppvuxna i Filadelfiakyrkan, har festat på Café Opera och tackar sällan nej när det händer något kul. Sofie och Marie, som är ganska korrekta men har lätt till skratt, lockar fram det busiga i mig. Ihop med dem blir jag som pappa Janne: rolig och lite oförutsägbare. Jag spexar och vi skrattar gärna högt och länge tillsammans.

Sofie har frisersalongen ihop med sin vän Ullis, som också blivit min vän. Det är en mindre salong på Norrmalm i Stockholm med fyra stolar, ett litet pentry och mycket värme, och dörren står alltid öppen för mig – precis som den gjort för Max Martin, Tilde de Paula och många fler. Den här dagen hade jag just köpt en motorsporttidning på en bensinstation och skulle få slingor i håret. Plasthättan åkte på och Sofie började pensla. Det var vår ute, knoppar brast och hormonerna virvlade runt i själ och hjärta.

Blicken flög mellan olika amerikanska raggarbilar. Min exman hade

valt fordon de senaste tio åren. Han ville alltid ha det nya, dyraste. Ofta med en prislapp på över en halv miljon. Nyaste modellen skulle det vara, gärna med skrytdetaljer. En flashig snoppförlängare. En gång köptes en tvåsitsig Mercedes cabriolet. Man fick inte plats med någonting i den, knappt min sminkväska. Den var väldigt opraktisk.

Nu skulle jag äntligen få välja min egen bil! Den skulle vara rymlig, det var viktigt. Jag har alltid haft många prylar i mitt liv. Lite *för* många. Det är granar till julföreställningen eller en liten trappa till kvällens show. Det är kläder, mattor, mat, växter – och inte minst vänner! Jag plockar upp liftare, och ibland stannar jag till utmed vägen och plockar blommor eller mossor som doftar sagoskog. Det händer att jag sminkar mig i bilen och äter min frukost där. Bilen är mitt andra hem. Den ska vara rymlig och inte för fin. Helst gunga med i min rytm och svänga skönt.

Gatan badade i gyllene eftermiddagssol. I spegeln såg jag något knallrosa långsamt glida förbi på gatan utanför salongen och stanna vid ett rödljus. En bubbelgumsrosa limousin. På en av rutorna satt en handskriven skylt: TILL SALU. Jag kastade mig ut genom dörren med plasthättan på och sprang fram till bilen.

”Hej! Jag är intresserad av din bil! Är den till salu?”

”Ja”, sa föraren. ”Kliv in och häng med ett varv runt kvarteret!”

”Gärna, ska bara hämta frisören.”

Jag vände mig om och vinkade till Sofie.

”Kom!”

Hon såg lite osäker ut men sprang in efter nycklarna och låste dörren till salongen.

”Ska du verkligen åka så där ... med plasthättan på?”

”Ja, det spelar ingen roll”, sa jag. ”Kom nu bara.”

Vi hoppade in och föraren lade i växeln. Den rosa karossen började vibrera. Vi gled sakta vidare på gatan och det kändes som om mun-giporna inte kunde gå högre upp på kinderna. Något som kallades

Stockholm Cruising pågick och på Sveavägen köade hundratals coola bilar från femtio- och sextiotalen.

Bilen kostade runt 200 000. Vi lever bara nu, det här har jag råd med, tänkte jag. Här får vi plats, jag och mina nya väninnor. Vi kunde åka över till Visby, köra runt på Gotland och ner till Skåne.

Men Sofie var inte riktigt nöjd, märkte jag.

”Den är nog lite för lång”, sa hon om den nio meter långa bilen. ”Och den är nästan för fin. Den är så fin att någon måste stå och vakta den om vi går in på Burmeister i Visby och dansar. Vi måste ha en mer ruffig bil som i *Thelma & Louise*, en som man kan åka till stranden med.”

Jag nickade och blicken svepte över bilarna på Sveavägen.

”Menar du en sådan där?” sa jag och pekade på en bil som stod vid ett trafikljus en liten bit framför oss.

”Ja, precis!”

Jag bad limousinföraren köra fram till den andra bilen och vevade ner rutan.

”Hej! Är din bil möjligen till salu?”

Mannen såg förvånat på mig och min plasthätta på huvudet.

”Nja, egentligen inte, men den kan bli. Är du intresserad?”

”Ja!”

Det blev grönt och vi gjorde sällskap till nästa rödljus.

”Kan jag ta ditt nummer så ringer jag i morgon?” frågade jag.

Dagen därpå gjorde vi affär.

Det var en Pontiac LeMans i riktigt bra skick. Den var mörklila, nästan svart i lacken, med knallvita skinnsäten och en mjuk topp som man kunde fälla ner. Den skulle inte vara uppfälld så ofta, vi körde nästan alltid nercabbat. Och hela vårt gäng fick plats. Fyra satt i baksätet, och i framsätet – som var en soffa, en äkta kyssoffa som i filmen *Grease* – kunde man sitta minst tre. Vi var unga och vi levde en sommardröm.

Tänk att upplevelser
man har när man är ung
kan vara så betydelsefulla
och sätta spår i oss
resten av livet.

Och när vi lever, skrattar
gråter och förlåter
med all vår bräcklighet
och präktighet
så förstår vi att det är
det här
som kallas att
vara
människa

Jag hade köpt en egen bil, den var min och den skulle köra runt mina grejer, mina vänner och mig. Pontus, som vi började kalla bilen, blev också ett statement, en revolt mot alla män som har velat äga mig, mot att alltid köpa nytt och dyrt, och med den kunde jag åka in i framtiden. Min frigörelse från att låta andra bestämma eller dra nytta av mig hade börjat.

Kampen för att äga mitt eget liv, ta ansvar, sätta gränser och med vishet omfamna kärleken i livet är något jag jobbar på än idag. Tänk att upplevelser man har när man är ung kan vara så betydelsefulla och sätta spår i oss resten av livet. Och när vi lever, skrattar, gråter och förlåter, med all vår bräcklighet och präktighet, så förstår vi att det är det här som kallas att vara människa.

På resan till Gotland var systrarna Sofie och Marie självskrivna. De andra som hoppade in i min nya bil var färgstarka Tessan, Sofies vän Sussi, livsbejakande Kicki som jag lärt känna i Visby, filosofiska Benedikte från Norge och Ullis från salongen. Inspirerade av Destiny's Child, filmen *Moulin Rouge* och Christina Aguilera kom vi att erövra Visby. Vi kallade oss GSSS, Gotland Soul Sisters Society. Vi beställde till och med kepsar med vårt nya epitete. Det här var ingen Carola-show – det här var jag privat. Det var skönt för mig med ett nytt gäng som hade en öppen hand mot himlen men bejakade livets spänning. Att hänga med dem blev på många sätt en ventil för mig.

Vi tog in på Hotell Breda Blick i Visby. Det påminner om ett boutique-hotell, och det var nära till alla ställen där vi ville vara. Jag rattade Pontus i de smala gränderna och när vi gled utmed småvägarna till olika stränder och utflyktsmål. Vi syntes och märktes, det var många huvuden som vände sig efter oss, vi vinkade tillbaka till killarna.

En dag åkte vi till Fårö. Det var dags att ge Pontus hans namn, och där vid en åker, när solen sänkte sig i havet och världen dränktes i guld, döpte vi bilen i bubbel. Benedikte hade skrivit en djupsinnig dikt som

hon läste högt. Sedan stämde jag upp i Elvis *Love Me Tender* och de andra hängde på i olika stämmor.

Sedan skulle jag genomföra själva dopet genom att krossa en flaska champagne mot ett av bilens däck, så som man döper båtar. Jag hade lånat ett par stora tjocka handskar av en bonde för att inte skära mig.

Första försöket blev mesigt, jag var rädd att skada fälgen, och flaskan höll. Jag slog en gång till, lite hårdare. Flaskan studsade tillbaka. Sedan tog jag i ordentligt, fick en bra träff, men flaskan höll återigen. Rekylen var så stark att jag for bakåt och föll till marken.

Alla skrattade men vi tänkte inte ge oss.

Vi hittade en platt sten, kanske två decimeter lång, som vi lade ovanpå däcket.

Jag backade, tog ett djupt andetag och svingade flaskan och träffade stenen. Pang.

Pontus fick äntligen sitt namn.

Vi skrattade, tog bilder och skålade i champagne.

Det var *prime*.

Jag var ung, snygg och levande.

Innan vi åkte till Gotland samlades vi brudar på mitt kontor på Åsögatan för att planera och förbereda vår resa. Vi hade beställt asiatisk take away från restaurangen mitt emot och åt grillade räkor med sötsur sås och wokade risnudlar. Stämningen var uppsluppen runt bordet och alla hade frågor om och idéer för aktiviteter. Var skulle vi bo? undrade någon. Och fick alla egentligen plats i Pontus? Var skulle vi sola och bada? Ville alla se operaföreställningen i ruinen? Vi ville ju vara lite kulturella också.

”Kanske ska vi ha en klädkod varje gång vi går ut och dansar?” föreslog någon.

Vi enades om att jeans och blå topp skulle vara en outfit, och vid ett annat tillfälle skulle vi ha kjol eller klänning i mer glammig stil. Det

var högt i tak. I Visby gjorde alla förstås som de ville, men några gemensamma planer var kul att ha.

”Ja, vi måste ju gå och dansa några kvällar!”

”Har ni sett *Coyote Ugly*? Dansen i den!”

”Ja, vi skulle ha en gemensam dans! Det skulle vara jättekul!”

”Men det har du väl redan tänkt på, Carola, du har säkert skaffat en koreograf som knackar på när som helst.”

Och så var det. Jag hade bett en duktig koreograf, Andrew, att komma till middagen, och han skulle dyka upp ungefär precis nu.

Det knackade på dörren och jag gick och öppnade. Kände hur väninnorna höll andan och tittade storögt på varandra. Där stod han: en svart kille med skinnjacka, tajta, lite korta brallor och blingiga sneakers.

”Hej”, sa jag ivrigt. ”Välkommen in! Tjejer, det här är Andrew. Han är vår koreograf.”

Tjejerna runt bordet skrek av förtjusning; de visste inte vad de skulle ta sig till.

”Jag orkar inte!” ropade Tessan.

”Är det sant?” sa Ulrika. ”Du skojar! Vad roligt!”

”Välkommen!” sa någon annan glatt.

Marie tog sig för pannan och Sofie gömde ansiktet i händerna. Marie och Sofie är lite försiktiga och att göra en koreograferad dans på Burmeister i Visby var nog utanför deras komfortzon, men de var på.

Vi ställde upp oss på två led. Andrew drog igång *Shackles (Praise You)* med Mary Mary. Vi övade, trampade på varandra, skrattade och försökte igen – varken vi eller koreografen gav upp. Han trodde på oss och vi kämpade, och till sist satt den. Det var som en lek för mig: ingen deadline eller premiär med efterföljande recensioner. Vårt gäng hade positiv energi och vi gick *all in*.

Det är i den lustfyllda leken jag tankar glädje och energi. Den är en viktig nyckel i mitt liv, och den hjälper mig att bevara barnet i mig och håller mig ung.

På lördagen var det dags. I samlad tropp gick vi till Burmeister klädda i vår outfit med jeans och blå topp. Nu skulle vi dansa! Tessan gick fram till kvällens dj och bad honom sätta på *Play* med Jennifer Lopez.

Gänget som ställde upp sig på golvet var jag och mina *partners in crime*. Sofia Eriksson och Lotta Sallén anslöt också till truppen. Vi var laddade. De andra klubbvästerna märkte att något var på gång. Låtens synkoperade synt drog igång, sedan kom beatet, sedan kom vi ... Och som vi dansade! Dansgolvet kokade av vår positiva energi och folk började spontant klappa i takt. Det blev ett riktigt *moment*, bättre än på film. Det här var på riktigt. Vi var starka och coola. Vi skrattade, vi ägde!

Den koreografin satt kvar många år framöver – även om den var ganska svår – och flera av oss kan några av stegen än idag.

Mitt gäng var fantastiskt. Vi hade koll på varandra. Vi numrerade varandra och med jämna mellanrum stämde vi av att alla hade det bra: ”Nummer två har skoskav”, ”Nummer tre vill dansa lite till”, ”Ser ut som nummer sju har ett span och verkar dröja sig kvar”. Vi gav varandra frihet och vi höll ihop.

Jag kunde gå ut, dansa och ha kul den veckan, och tjejerna hjälptes åt att bilda en mur mot dem som trängde sig på. I nattklubbens dunkel vågade en del killar sig fram och ville ta kontakt. Först trodde jag kanske att de kom fram för min skull, men flera gånger blev det tydligt att det låg ett vad i botten. Killen och hans kompisar hade slagit vad om femhundra spänn – det var en vanlig summa – till den som lyckades få en kram av mig.

Att det handlade om ett vad hade han ju egentligen inte behövt berätta, men många blir nervösa och vet inte hur de ska uttrycka sig. Vad skulle jag göra med den informationen? Det blev mest roligt för dem. Förvirrande för mig. Jag gav en kram för att vara snäll, men det blir ju svårare att få bra kontakt efter en kram som är en del av ett vad. Jag höll masken om vad jag tyckte, för om jag hade bett dem dra åt skogen hade det inte heller blivit så bra.

Utomlands händer det att män både tutar och vänder sig om, jag får helt enkelt mer ärlig uppvaktning. Om någon vänder sig om i Sverige är det för att de känner igen mig så jag tar inte riktigt det till mig, tänker inte på det längre. Jag har stängt av på något sätt. De svenska män som är ärliga i sitt uppsåt kommer oftast inte fram av respekt för mig, och för att de inte vill uppfattas som att de vill sola sig i glansen. Ett slags moment 22. Det är ju de männen jag helst vill träffa.

En kväll i Visby mötte jag en riktigt fin kille på dansgolvet. Han kunde verkligen dansa och det är något jag njuter av – att dansa loss med någon som kan. Den här killen kunde till och med bugga, som mamma och pappa alltid gjort hemma i köket. Jag ringde faktiskt mamma från nattklubben.

”Kan man bli förälskad i någon bara för att han kan dansa bra, mamma?”

”Det är klart att man kan bli lite förälskad, men det är ingenting som håller i sig”, svarade hon, förnuftig som vanligt.

Han sa att han var tjugoåtta, men jag trodde honom inte helt. Det mesta tydde på att han var yngre än så. Jag var ju trettiofyra. Han erbjöd sig att följa mig genom den botaniska trädgården ända fram till dörren. Han ville se till att jag kom hem ordentligt.

Jag vände mig om, tittade honom i ögonen och pausade. Skulle vi kramas nu – eller kanske ge varandra en puss?

”Jag ger ingen puss på första dejten”, sa han.

”Åh ...”, sa jag och tänkte att han kanske var mormon. Han verkade till och med frommare än jag. Men oavsett: en bra kille med integritet.

Dagen därpå knackade det på vår dörr. Utanför stod ett bud med en stor blomsterkvast från min gentleman. Buketten var fylld av små nallar och romantiska lappar med ganska dåliga kärleksverser, lite väl gulligt för min smak.

Resan med tjejerna till Gotland blev ett oslagbart minne. Jag levde

upp, kunde verkligen vara mig själv och tog igen förlorad tid med väninnorna.

Gentlemannen var från Tyresö. När sommaren nästan var över träffades vi igen i Saltsjöbaden. Han körde ribbåt och hade vind i håret. Vi tog en promenad vid Grand Hotel, strosade utmed vattnet och ut på Restaurangholmen förbi statyn av Alice Babs. En bit bort låg en vattenfylld eka i strandkanten, en sådan man inte vet om den ska svälla så den blir tät och användas, eller om den bara dumpats.

”Sådana där är så fina”, sa jag. ”Man skulle ställa den på land och fylla den med blommor.”

Det var mysigt att få ses igen, men vi var i olika faser i livet. Jag hade barn – han hade knappt flyttat hemifrån.

Ett par veckor senare kom jag hem efter ett tvådagarsseminarium med kyrkan. Killen och jag hade hörts av till och från, men nu hade jag bestämt mig för att det inte skulle bli vi. Utanför mitt hus möttes jag av en syn som tagen ur ett nationalromantiskt konstverk: Vid mitt lilla radhus, högst upp på berget i Saltsjöbaden, på trädgårdens baksida med utsikt mot vattnet och Tyresö, låg ekan vi hade sett på stranden. Exakt den ekan, och den var fylld med prästkragar, lavendel, blåklint och många blommor jag inte kunde namnet på. Några hängde över kanten, och i årtullarna hade han lagt små buketter. Blommornas färger och alla gröna stjälkar och blad kontrasterade vackert mot ekans mörka trä. Jag blev helt tagen. Vilken kille gör så, i verkligheten?

Det var faktiskt svårt att hitta fel på den här mannen. Snygg var han också, och han hade snappat upp när jag i en bisats nämnt en lös tanke om trädgårdsdekorationer. Och trots att mitt hus låg uppe på kullen hade han fått dit ekan. Sådant älskar jag! Hur hade han ens burit sig åt?

Dagen efter att jag kom hem bjöd han in mig till sin systers födelsedagsfest. Jag tvekade länge men till slut åkte jag dit. Då kröp det fram:

Han var inte alls tjugoåtta, inte heller tjugosex som han hade påstått när jag hade frågat en gång extra. Han var tjugofyra år. Och jag var fortfarande trettiofyra.

Tjugofyra var för ungt för mig, men det var inte ålderskillnaden som var avgörande. Viktigare var att han inte hade hållit sig till sanningen. Jag ville leva i ärlighet med någon i min egen ålder, någon med mer livserfarenhet. Där och då släppte jag honom i mitt hjärta.

Det var en frihetens sommar, jag klarade mig själv nu, gick vidare ensam och stark. Bilen däremot, min trogna vän Pontus, fick skrotas efter en oaktsam vänstersväng i motljus på vägen till ett möte med musikförlaget i Solna.

RÅ MISSIONÄR I GOSPELROCKENS TJÄNST

Den sommaren, 2000, ställdes jag inför ett musikaliskt vägval. Jag fattade ett beslut som då verkade rätt och rimligt, men i backspegeln kan jag se att en annan väg hade varit bättre.

Billy Bolero, min A&R på Universal Records vid den tiden, och jag hade börjat fundera på nästa popalbum. Som A&R hade Billy Bolero ansvar att förvalta artister men han var också musiker och producent, och har jobbat med Irma Schultz, Uno Svenningsson och Bo Kaspers Orkester.

Efter ett antal framgångsrika temaproduktioner, med *Blott en dag*, *Jul i Betlehem* och *Sound of Music*, ville jag tillbaka till popmusiken, som alltid varit mitt musikaliska nav. Billy och jag planerade ett popalbum som skulle vara mer internationellt producerat för stora röster med inspiration från Céline Dion och Whitney Houston. Jag var förtjust i Céline Dions starka popballader med lyxiga arrangemang. Vi hade möten med svenska musikförlag och lyssnade på otroligt många låtar. Pelle Lidell på Murlyn Songs, en storspelare med kontakter rätt in i Los Angeles, tog emot oss med öppna armar. Han var entusiastisk och hade skrivbordslådorna fulla av hits. En uppdaterad Bert Karlsson med samma stora självförtroende. Han hittade det som skulle bli titelspåret, *My Show*. Jag blev övertygad om att vi var på rätt spår och nu kunde jag kanske nå den där ultimata popplattan, som jag alltid velat göra.

Ungefär då hörde musikerna, artisterna och producenterna Andreas Mattsson och Niclas Frisk av sig. De undrade om jag ville testa några låtar de hade gjort i sin nya konstellation Sweet Chariots. De hade just släppt sitt album, *Beat Based / Song Centered / Spirit Led*, en blandning av rock, soul och gospel, med både körer och influenser från USA.

De bjöd upp till dans kan man säga, och i klassiska KMH Studios på Södermalm, som Lasse Holm hade byggt med sina kollegor och där jag spelade in mina första album, testade vi låten *You + Me* och fyra låtar till. Det var skramligt, organiskt och härligt, och jag diggade det verkligen. Jag minns att det kändes kul, med en doft av credidighet. Det här var något helt annat än det storslaget lyxiga popspåret som skivbolaget och jag redan var inne på. Frisk/Mattsson ville bygga en bandkänsla med själ och eget uttryck, nästan som ett kollektiv, fick jag en känsla av.

Resultatet av arbetet i studion blev överraskande bra. Vi gjorde också en spelning bland sanddynerna på Solgården i Tylösand, just när solen gick ner över havet och med sommarledig publik på filter. Musiken var själfull, till och med andlig på sitt sätt. Andreas och Niclas var väldigt öppna med det spirituella; och vi tre var en riktigt bra match. Jag doftade bandkänslan från tonårstiden med hårdrocksbandet Standby, blandat med den organiska gospelrocken som jag står för innerst inne.

Niclas och Andreas ville att vi skulle fortsätta tillsammans, men Billy och jag valde att gå vidare med *My Show*. Samarbetet med Frisk/Mattsson var egentligen en musikalisk present som låg framför mig och bara väntade, men jag öppnade den aldrig. Det önskar jag idag att jag hade gjort. Att få vara en del av ett musikaliskt kollektiv hade varit befriande, att inte hela tiden stå i fronten med sitt namn utan istället vara en del av ett sammanhang. I alla fall för en tid. Som Niclas gjorde med Nina Persson när de bildade bandet A Camp. Jag tror också att det hade satt mitt namn i ett annat musikaliskt sken än bara schlager och gospel, vilket jag inte har något emot, och samtidigt hade det varit välgörande att gå tillbaka till rötterna och bilda band tillsammans med några av Sveriges största musikgenier vid den tiden.

På något sätt fick Per Bjurman, nöjesjournalist på Aftonbladet, höra resultatet av våra timmar i studion, och han var lyrisk. I en krönika skrev han att det var den bästa inspelning jag hörts på, och han var också euforisk över den spelning vi gjorde ihop i Tylösand.

Trots den jublande recensionen fortsatte Universal och jag att spela in *My Show* på våren 2001. Låtarna kom från både svenska och internationella låtskrivare, bland annat bidrog bröderna Gibb med en låt: *Angel of Mercy*.

Burt Bacharach fick Polarpriset det året, och jag blev inbjuden att medverka på prisutdelningen i Berwaldhallen. Flera svenska artister sjöng ett medley med hans mest kända melodier, och jag inledde den avslutande sången, den klassiska *That's What Friends Are For*. När Burt var i Stockholm spelade vi in låten *Someday* som han skrivit och som kom med på *My Show*. Vi möttes i klassiska Polar Studios – vilket fint minne det är och vilken otrolig låtskrivare han var.

Allt på *My Show* var snyggt gjort, och höll en hög produktionsnivå från första till sista spår. Men det var långt ifrån det organiska soundet vi hade med Sweet Chariots. Per Bjurman recenserade skivan i Aftonbladet och skrev bland annat så här:

När landets största och mest folkkära stjärna förra sommaren inledde ett sensationellt samarbete med Sweet Chariots-duon Niclas Frisk och Andreas Mattsson, kända från Atomic Swing respektive Popsicle, verkade det som att hon äntligen, äntligen bestämt sig för att börja vårda sin unika men svårt missbrukade talang.

Efter ett helt artistliv i händerna på krämare utan integritet, utan musikaliska visioner och utan insikter om den unga kvinnans enorma potential hade hon mött två människor som faktiskt begrep hur de där helt makalösa röstresurserna och den där andliga glöden – den som skrämmer så många i lagom-landet Sverige men är drivkraften bakom nästan all odödlig musik i Carolas mentala hemland, USA – skulle användas.

Jag hörde några av de där inspelningarna, och såg ett par liveframträdanden trion gjorde sommaren 2000, och det var i sanning en upplevelse.

Den äppelkäcka, lätt töntiga och till synes helt omedvetna schlager-

bimbon hade plötsligt förvandlats till blodfull soulsångerska. Med det mjuka, djupsvängande, gospelfärgade Sweet Chariots-kompet som fond visade sig djupet i rösten. Bredden. Fylligheten. Själen. Ja, för första gången kändes det som att Carola faktiskt gav uttryck åt någonting – och hon gjorde det så naket, så rakt och med sådan sexuellt laddad intensitet att orden ”en”, ”svensk” och ”Aretha” skrev sig själva i anteckningsblocket.

Det föresvävade mig inte för ett ögonblick att någon skulle tvivla på det fantastiska i utvecklingen – allra minst artisten själv.

Men när den popplatta som hela tiden varit målet nu anländer är det enda spår som finns kvar av det där vackra sommarmötet en kastrerad version av låten You + Me, så blodfattigt och fegt mixad att den känslige Niclas Frisk förmodligen får läggas in för observation ett par månader.

I övrigt består ”My Show” i princip bara av en lång, tafatt och spekulativ räcka plagiat av idéer, grepp och sound vi de senaste åren hört på framgångsrika popalbum med namn som Britney Spears, Jennifer Lopez, All Saints (upphovsmännen bakom Never Ever borde ha ett och annat att säga om ”I’m Coming Home”, till exempel), Spice Girls, Shania Twain och Céline Dion.

I Puls-intervjun här intill säger Carola att hon och skivbolaget kom fram till att det inte skulle funka med ett ”Aretha Franklin-album”, att hon med låtar gjorda efter Sweet Chariots-mallar skulle hamna i skuggan ute i Europa.

Herregud.

För det första ska Carola inte behöva rådfråga något skivbolag. Hon är ju Carola. Hon kan göra precis vad hon vill. Det fanns ju idéer om att för en gångs skull göra ett verkligt, minnesvärt avtryck.

Är man snäll kan man göra möjligt undantag för singelspåret The Light, som i alla fall svänger livsbejakande, och Burt Bacharach-komponerade Someday. Den är fin – men tyvärr producerad som en musikalmacka. Därför faller den helt utanför ramen.

Det finns, heter det, inget mer tragiskt än bortlösad talang.

Vi är alla resultatet
av vår val
och
vi lär oss på
vägen.

Vi har fått
friheten
att välja,
ett ansvar vi själva
måste ta.

Det sorgliga är ju att det unika som Frisk och Mattsson lyfte fram helt försvinner i det här skvalet. Carola blir anonym. Reduceras till en i mängden. Som rå missionär i gospelrockens tjänst hade hon definitivt stått ut!

På sätt och vis satte Per Bjurman ord på det jag själv kände, och jag uppskattar verkligen engagerade musikrecensenter. Oavsett eventuell framgång hade det varit en fröjd att lira med Niclas och Andreas på allt från små, balla ställen till stora gig. Jag skulle bara ha kunnat ömsa skinn och hängtt med dem. Men jag förstår också hur mina och Billys tankar gick då. Vi är alla resultatet av våra val, och vi lär oss på vägen. Jag står för att vi människor faktiskt *kan* välja fel. Vi har fått friheten att välja – ett ansvar vi själva måste ta. Kanske får jag en andra chans som rå missionär i gospelrockens tjänst ...

Sommaren efter *My Show*-releasen gjorde jag en sommarturné i Sverige med låtar från plattan. Turnén fick fina betyg, varsin fyra av båda kvällstidningarna, och Per Bjurman, som inte varit så glad över *My Show*, utsåg mig ändå till sommarens popdrottning. Det värmdes.

Carola är i form. Hon går på precis alla cylindrar och sådana gånger verkar det inte spela någon roll vad man sätter i händerna på henne. Med sin makalösa röst – helt outstanding i Sverige inser man när man under en sån här intensiv sommar får mäta den med konkurrenternas – och sin eruptiva, maniska religiösa glöd får hon de mest enfaldiga pekoral att blixtra.

I slutet av den sommaren uppträdde jag på Hampton Court i London, i den stora konsertsatsningen A Musical Night, signerad musikalproducenten Sir Cameron Mackintosh. Föreställningen bjöd på stycken ur olika succémusikaler som *Les Misérables*, *The Phantom of the Opera* och *Jesus Christ Superstar*.

Cameron Mackintosh är en gigant inom musikalvärlden. Han är en av dem som gjort musiken till ett globalt fenomen och är känd för att skapa storskaliga produktioner med hög konstnärlig nivå.

Hampton Court är inget vanligt teaterhus, utan ett gammalt kungligt slott strax utanför London. Föreställningen ägde rum på slottsgården, där man varje sommar bygger upp en scen för konserter under bar himmel. Att få sjunga där, omgiven av historia och kvällsljus, var som en saga. Och så var det ju stort att få sjunga i London.

Förutom en handfull engelska artister, bland annat stjärnan Shirley Bassey, stod Tommy Körberg och jag på scenen. Efter premiären på Hampton Court skulle föreställningen turnera i Skandinavien och Tommy och jag var affischnamnen medan Shirley Bassey åkte iväg på andra uppdrag.

Jag hade tackat ja till att sjunga sånger ur bland annat musiken *Sound of Music*, *Annie Get Your Gun* och *Jesus Christ Superstar*. Det var speciellt att jag som kvinna skulle göra två roller skrivna för män – Jesus och Judas – och jag minns glöden och passionen i texterna som bar mig genom musiken under repetitionerna.

Tommy Körberg och jag hade framträtt ihop flera gånger och kände varandra ganska väl. Han är som alla vet en fantastisk sångare, unik i sitt slag. Han verkar knappt värma upp, harklar sig bara och sjunger sedan helt obehindrat. Det ter sig så enkelt för honom: han öppnar upp, lägger i lite känsla och så glimrar det till. Själv får jag ladda i dagar innan jag sjunger och tar i med hela min kropp. Ja, åtminstone några timmar.

Engelsmännen hade bokat Mandarin Oriental Hotel för mig och min medarbetare Karin. Tommy bodde också där, men han kom senare. Mandarin är ett femstjärnigt lyxhotell vid Hyde Park, känt för sin eleganta brittiska inredning, fantastiska service och högprofilerade gäster. Karin och jag blev verkligen behandlade som världsstjärnor. När vi kom upp till rummen frågade personalen om vi ville att de skulle packa upp vårt bagage. Först tackade jag nej av ren förvåning, jag brukar

hänga upp mina kläder själv, men sedan ändrade jag mig och tackade ja. Varför inte ta emot ett sådant generöst erbjudande när det ingår i hotellets tjänster? Var inte så svensk nu, Carola, tänkte jag. Efteråt låg kläderna som i en butik i de vackra lådorna av cederträ, och mellan varje plagg låg ett tunt silkespapper. Vi bodde där i tio dagar och njöt som vi aldrig hotellnjutit förut.

Varje dag var schemalagd från tidigt till sent med repetitioner. Det var ett näst intill övermäktigt material jag skulle lära mig. Först trodde vi att vi hade fått fel information, det var mycket mer än jag förväntat mig – som en dusch med bokstäver. Jag förstod verkligen inte hur jag någonsin skulle hinna få in allt.

Jag kom på att om jag åt mindre fick jag mer tid att öva. Och sedan började jag öva *medan* jag åt. Karin fick välja mina scenoutfits, på så sätt slapp jag lägga kraft och tid på att prova massa kläder. Jag försökte till och med kissa fortare. Hinna öva på toaletten medan jag var beredd med toapappret för att snabbt bli klar och komma vidare.

Trots ansträngningarna satt texten inte när det var två dagar kvar till premiär. Jag hade nästan panik.

Tommy var som Tommy kan vara: han körde sitt eget race och gled in bara några dagar före premiären. Vi hälsade i entrén och utbytte artighetsfraser mellan kramarna. Sedan drog vi oss mot scenen – jag med tusen papper i famnen och säkert något stirrigt i blicken.

”Kan du alla låtar och texter ännu?” frågade jag.

”Nej, det kan jag inte, men jag har beställt en prompter”, sa Tommy.

”Har du? En prompter som tar fram all text?”

Plötsligt anade jag en strimma hopp i textdimman.

”Ja, såklart”, sa han. ”Det har jag alltid.”

I det ögonblicket sjöng änglarna för mig och jag blev tjugo kilo lättare.

Tommy och promptern blev min räddning. De stora musikalkonserterna gick fantastiskt bra. Och jag hade fått ett verktyg att ta till när tiden var alltför knapp.